

[Agerschou]

En eventuel vedtagelse af de ændringsforslag, jeg har nævnt, betyder blot, at de asocielle forringelser, som regeringen i sit forslag lagde op til, bliver noget mindre.

Ændringsforslag nr. 1 fra det radikale venstre er efter vores opfattelse udtryk for den rene magi og bésværgelse. På den ene side vil man fra dette partis side gerne være med til at placere en række familier i en håbløs økonomisk situation. På den anden side forsøger man at lægge røgslør ud ved, at de pågældende efter de radikales mening fortsat skal blive under paragraf 37 – noget, som ikke har nogen som helst reel betydning. Det er udtryk for, at det radikale venstre forsøger at undgå at stå ved det, det gør. Det skal ikke lykkes. Hvis der gennemføres en 9 måneders regel i kontanthjælpen, er det radikale venstre ansvarligt for det, og det skal huskes.

SF stemmer altså imod ændringsforslag nr. 1.

Fremskridtspartiets ændringsforslag vil jeg forbigå i tavshed. Dog vil jeg om bemærkningerne til ændringsforslag nr. 4 sige, at jeg håber, at et stort flertal i folketinget er enig med mig i, at der her er tale om en helt utilstedelig hetz mod en bestemt gruppe mennesker i samfundet.

Til slut vil jeg gerne stille socialdemokratiets ordfører, fru Inge Fischer Møller, et spørgsmål. Repræsentanter for socialdemokratiet har ved flere lejligheder, både her i salen og offentligt, udtrykt stor harme over de forringelser i bilstandsloven, der nu gennemføres. Betyder det, at socialdemokratiet er parat til ved først givne lejlighed – og det må blive sammen med SF og VS – at føre bilstandsloven tilbage til det udseende, den havde, før de borgerlige partier tog fat på at forringe den?

Tove Niemann (FP):

Fru Inge Fischer Møller anker over, at fremskridtspartiet kan gå ind for dette lovforslag, og over de bemærkninger, vi har gjort til dette forslag. Lige så forundrede var vi i fremskridtspartiet, dengang socialdemokratiet, da det sad i regering, stemte imod, at laveste invalidepension skulle ophæves.

Samtidig undrer fru Inge Fischer Møller sig over, at regeringspartierne kan stille disse meget store spareforslag.

Lige fra fremskridtspartiets start har vi påpeget, at det var nødvendigt at spare, og havde man lyttet til os allerede dengang, havde det måske været muligt at lave lidt blidere nedskæringer i dag. Men fremskridtspartiet ønsker, at der stadig væk skal være penge tilovers til sygehussektoren, til pensionisterne og til invalidepensionisterne.

Fremskridtspartiet indstiller altså lovforslaget til vedtagelse, men vi kan ikke stemme for ændringsforslagene stillet af socialministeren, de radikale og SF.

Ændringsforslag nr. 4, stillet af fremskridtspartiet, vil medføre, at socialkontoret får større mulighed for at betale beløbene til de faste udgifter direkte, således at der ikke ustandselig opstår problemer med de socialklienter, der ikke selv er i stand til at disponere over de udbetalte beløb og derfor gang på gang henvender sig på socialkontoret og beder om ekstra udbetalinger.

Når det bliver oplyst, hvad de forskellige institutionspladser koster, er der ikke medregnet ejendomsudgifter, herunder husleje og vedligeholdelse. Fremskridtspartiet mener, det må være rigtigst, at det er de eksakte tal, der bliver opgivet. Vi ønsker altså alle ovennævnte udgifter indregnet i de beløb, der bliver givet oplysning om, når der er tale om udgifter vedrørende institutionspladser, og derfor har vi stillet ændringsforslag nr. 8.

Ændringsforslag nr. 5, 6 og 11 er stillet for at give de alternative og private pasningsordninger større mulighed for at fungere, for det er meget nødvendigt.

Her vil jeg gerne have lov til at citere fra B.T. den 16. ds., hvor lektor Lars Jakob Mutschinsky, Pædagogisk Institut, og videnskabelig medhjælp Jan Kampmann udtaler:

»I institutioner bliver de (børnene) hele tiden afbrudt – af pædagogerne, af tidsstrukturen, af andre børn. De vænnes til at blive forstyrret og beskæftiger sig derfor med noget, som er tilstrækkelig kedeligt til, at det ikke gør noget, at de bliver forstyrret. På den måde bliver børnene fantasiløse. Måske kan de slet ikke finde ud af at lege, hvis ikke en voksen sætter dem i gang.«

Forsøgene på at etablere mere smidige og utraditionelle pasningsformer må ikke komme til at afhænge af fagforeningstyranni, da dette mere går ud på at gavne organiserede personalegrupper ved at kræve større og større normering af personale med social-